

Megjelent: KAPU. Az értelmiség magyar folyóirata. 2013.5.szám, 52-55.old.

Grandpierre Atila

Élő Világegyetem: sejtjeinktől a jövő társadalmáig. 3. rész A természetes forradalom

A kvantum-vákuum és az élő Világegyetem

A fizikusok szerint a kvantumfizikai határozatlanság révén lehetséges, hogy folyamatosan keletkezzenek részecskepárok, és ez a folyamat megsérti az energiamegmaradás törvényét. Nem lehet tudni, hogy hány részecske-antirészecske pár keletkezhet egy köbcéntiméternyi kozmikus űrben egy másodperc alatt. Mit jelent ez? Azt, hogy egy köbcéntiméternyi kozmikus űrben akár végtelen számú részecske-antirészecske pár is keletkezhet egy másodperc alatt? Hát semmi nem korlátozza ezt a folyamatot? A részecske-antirészecske pár ellentétes tulajdonságú, az egyik pozitív, a másik negatív elektromos töltésű, a kettő együtt tehát kioltja egymást – de persze ilyenkor energia szabadul fel. Tehát még ha a részecske-antirészecske pár minden tulajdonsága kioltja egymást, akkor is van valami, ami nem oltódik ki: az energia. A részecske-antirészecske pár minden tulajdonsága ellentétes, kivéve az energiát! A részecske-antirészecske pár keletkezéséhez tehát energiára van szükség! A fizikusok szerint azonban „magától”, „akauzálan”, azaz ok nélkül megy végbe a párkeltés, az energiamegmaradás sérül, de csak kis mértékben. Számomra nehezen elfogadható, hogy egy olyan egyetemes természeti törvény, mint az energiamegmaradás tétele, megsérülhet, és nem vigasztal, hogy csak kis mértékben, különösen, mert sok kicsi sokra megy. Nem képtelenség egyáltalán az energiamegmaradás tételének sérülése? Nem azt jelentené-e, hogy a semmiből lesz valami, nulla energiából valamekkora energia?

És egyáltalán, mi okozza a részecskepárok keletkezését? A fizikusok azt mondják, hogy ennek nincs fizikai oka. A fizikusok el is nevezték az ilyen folyamatokat, akauzális folyamatoknak. De ez éppen azt jelenti, hogy oktanul, ok nélkül menne végbe. Tehát az energiamegmaradás törvénye ráadásul éppen egy ok nélküli, „oktan” folyamatban sérülne meg, egy olyan folyamatban, amely az okság egyetemes törvényét is megsértené egyszerre! És éppen egy olyan folyamatban, amelyhez úgy jutottam el, hogy kerestem annak a módját, hogy hogyan vagyok képes az agyamban bioáramot beindítani, a karomat felemelni! Ezen az úton jutottam odáig, hogy az akaratnak van energiája, tehát az összes ilyen részecskepár-keletkezési folyamatot biológiai ok idézi elő, egy élőlény akarata, tehát van oka. És mivel az akaratnak van energiája, ezért az akarat által kifejtett biológiai oknak van energiája is. Az én elméletem tehát a részecskepárok keletkezését leíró kvantum-elektrodinamikánál annyival jobb, hogy elméletemben nem sérül sem az energiamegmaradás, sem az okság egyetemes törvénye. Vagyis jobb, mégpedig két alapvető természetű törvényben egyszerre, s mindezt minden külön erre irányuló feltevés nélkül.

Az okságot olyan nagy becsben és olyan szigorúan tartják a fizikában, hogy ha valami megsérti az okság törvényét, akkor, az általánosan elfogadott megfontolások szerint, az nem következhet be. Kivéve, úgymond, ezt az egy esetet. Ebben az esetben,

úgymond, nem teljesül sem az okság, sem az energiamegmaradás egyetemes törvénye. Csakhogy én úgy gondolom, hogy a természeti törvények egyetemes érvényűek. Ha egy követ leejtünk, annak mindig le kell esnie, nem fordulhat elő, hogy felfelé esik, hogy egyre táguló spirális pályán indul el fölfelé, időnként ejtőzve, majd újra gyorsulva, ahogy az sem, hogy ott marad a levegőben állva vagy rezegve. A tömegvonzás törvénye nem ismer kivételt. Óriási jelentősége van, ha egy elmélet megőrzi az okság és az energiamegmaradás egyetemes érvényét, ráadásul úgy, hogy eközben, a mi az eredeti és fő célunk, magyarázatot ad arra is, hogyan képes az élőlény bioáramokat beindítani a szervezetében és felemelni a karját. Ez pedig az elmúlt évezredek legnagyobb megoldatlan kérdése, amit úgy neveznek: test-lélek probléma, angolul: „mind-body problem”. Ez a probléma pedig éppen abban áll, hogy hogyan képes a testetlen tudat hatni testünk anyagára. Tehát gondolatmenetem három alapkérdést old meg egycsapásra: a test-lélek problémát, az energiamegmaradás és az okság egyetemes érvényének biztosítását.

A kvantumfizikai határozatlanság tehát azt jelenti, hogy a kvantumfizikai törvények nem határozzák meg teljesen, sőt éppen hogy szabadon hagyják a mikrorészecskék energia- és időviszonyait. És ha a mikrorészecskék a határozatlansági összefüggésben megszabott mértékig szabadok, fizikailag nem teljes mértékben meghatározottak, ha nem minden tulajdonságukat határozza meg a fizika, akkor ezeket az energia- és időviszonyokat az élet meg tudja határozni. Az összes többi tekintetben a fizika törvényei meghatározóak, ezen a téren nem. Itt az átjáró az anyag és a szellem világa között. Az éter egy közvetítő hártya a szellem és az anyag között. Már az éter maga, más szóval, maga a kvantum-vákuum is olyan, hogy nagyon nehéz megmondani, anyagi vagy nem anyagi. Az anyagnak van színe, szaga, mérete, alakja. A kvantum-vákuumnak nincs színe, szaga, mérete, alakja. Nincs állandósága sem, mert maga a szintiszta változás, folyamatosan változik, semmi sem állandó benne, már nem igazán anyag, bármikor, bárhol születhetnek benne újabb részecskepárok, és ami megszületett, még mielőtt mérhetővé válna, már el is illan. Ezzel szemben nagyon gyengéd, nagyon parány, biológiai hatásokra a lehető legérzékenyebb, nyitva áll mindenre, ami nem fizikai hatás, eszményi arra a célra, hogy a szellem befolyásolni tudja az anyagot. Az energia- és időviszonyok határozatlansága éppen a legéletfontosságúbb kérdésben ad szabad kezet az életfolyamatoknak: abban a kérdésben, hogy melyik biológiai folyamat mikor következzen be. Ez pedig éppen a biológiai szerveződés lényege, az időzítés, a folyamatok összehangolása, beindítása. Ha meg akarjuk érteni az élet lényegét, csak tovább kell mennünk, túl a mai szemléleti kereteken, túl a kvantumfizika látóhatárán, és a legelső valóságszint, amire a kvantum-vákuum mögött rábukkanunk, a biológiai szerveződés.

Az ember természeti lény

A mai köztudatban mélyen gyökerezik a nézet, hogy az embert teljes mértékben a társadalom határozza meg. Tény, hogy a társadalom létfontosságú számunkra, de egyrészt a társadalom is emberekből áll, másrészt minden ember, még a materialista is, sejtekből áll, ez tény. A sejtek pedig nem párttagok, nem néznek televíziót, nem agymosottak, hanem természeti lények. Ez pedig azt jelenti, hogy alapvetően mi is természeti lények vagyunk. Ha nem akarunk saját magunkkal ellentétbe kerülni, meg kell tanulni minden elfogultságtól, pártszellemtől, felekezetelektől, még a korszellemtől is függetlenül elgondolni az életünket, istenigazából, hogy milyen valójában, mert a sejteink így gondolkodnak, éreznek és cselekednek. Nekünk is ezt kell tennünk, ha

nem akarunk sejtjeinkkel ellentétbe kerülni. És ráadásul nem csak mi magunk vagyunk sejtjeinkből álló természeti lények, hanem embertársaink, az állatok és a növények is, sőt az egész Természet, az egész Világegyetem él. Kint is élő Természet, bent is élő Természet, és közben a társadalom, ami ilyen élőlényekből áll, azt mondja, ezek nem számítanak, csak az a mesterséges látszat-világ, amit vélt érdekeinek szolgálatára kitalál és ránk akar kényszeríteni. És ha behódolunk a mesterséges látszat-világnak, azzal nem teszünk jót az egészségünknek, saját emberi lényegünknek.

Az ember élet lángja két tűz között ragyog. Belülről életünket a sejteken átragyogó életláng tartja fenn. Ha ez az életláng elhalványul, kialszik, földi életünknek vége. Kívülről életünket a Világegyetem életlángja tartja fenn. Ha ezt az életlángot nem látjuk, nem érzékeljük, életünk elveszti azt az Egész-et, ami értelmet ad a résznek, s óhatatlanul beszűkül, lesorvad. Ha pedig figyelembe vesszük, hogy a sejtek életlángja is a Világegyetemből fakad, akkor láthatjuk igazán, milyen életfontosságú számunkra a Világegyetem élő mivoltának ismerete. De hogyan foghatjuk fel, hogyan érthetjük meg minden előzetes felkészültség nélkül, hogy a Világegyetem él?

A Világegyetem élő mivoltának következményei

A Világegyetem él, mert magától változik, és nincs semmi rajta kívül, ami változásait irányíthatná. A Világegyetem minden létező egységes egésze, és ezért magában foglalja változásai okát. Ez a természettudomány alapeszméje is: minden változásnak valóságos, a Természetben rejlő okai vannak. Ha bármi létezne a Világegyetemen kívül, mint létezőnek, annak is a Világegyetemhez kell tartoznia, mert a Világegyetem minden létező egységes egésze. A Világegyetem tehát nem változhat semmi mástól, csak magától. És mivel ténylegesen változik, időtlen idők óta, tehát saját magától változik. Ráadásul nemcsak az úgynevezett ősrobbanástól kezdve.

Ha elfogadjuk, hogy volt ősrobbanás, az sem jöhetett létre a semmiből, mert a semmiből ok nélkül nem lesz valami. Ha pedig oka van, akkor az oka is létezik, és ha létezik, akkor az is, mint minden létező, a Világegyetemhez tartozik. Régebben teljesen nyilvánvaló volt, hogy semmiből nem lehet valami. Ezt a tudomány is megkövetelte. Manapság azonban, számomra elfogadhatatlanul, a legtöbb tudós felteszi, hogy a semmiből keletkezett a Világegyetem, mégpedig minden ok nélkül. Véleményem szerint azonban az okság egyetemes törvénye a természettudomány alapeszméjével egyenértékű, és ha egy mód van rá, el kell kerülni ennek megsértését. De lehetséges-e természettudományos oka az ősrobbanásnak? Általánosan elfogadott, hogy az ősrobbanás egy olyan folyamat, amelynek során a kvantum-vákuumban részecske-antirészecske párok keletkeztek, spontán folyamatban, azaz maguktól, azaz olyan folyamatban, amelynek nincs fizikai oka. De ha nincs fizikai oka, akkor, gondolatmenetem szerint, még lehet természeti oka, hiszen a természettudományok nem merülnek ki a fizikában, mert a biológia és a pszichológia is alapvető természettudomány. És ha már idáig eljutottunk, akkor felmerülhet a gondolat: az ősrobbanásnak biológiai oka kellett legyen! És ha így volt, ez egyben magyarázatot adna a Világegyetem egyébként érthetetlen életre-hangoltságára. Az utóbbi évtizedekben ugyanis egyre világosabbá vált, hogy azok az alapvető fizikai tulajdonságok, mint például az elektron, a proton, a neutron tömege, a fénysebesség, a tömegvonzás és az elektromágneses erő egymáshoz viszonyított aránya, sőt a magerők erőssége, és így tovább, mind-mind éppen pontosan akkora értékkel bírnak,

ami ahhoz szükséges, hogy a Világegyetemben létezhesse élet. Ezt a kozmikus életre hangoltságot fejezi ki az antropikus elv is (lásd erről Barrow és Tipler 1986-ban, vagy Paul Davies 2006-ban megjelent könyvét). Az ősrobbanás, ha valóban létezett, tehát csak egy az élő Világegyetem számtalan életjelensége közül! Alapvető különbséget jelent ez az ősrobbanás materialista, ok nélkülinek értelmezéséhez képest.

Ha él a Világegyetem, akkor nemcsak az ősrobbanásról alkotott kép, de mind a hat hasonlóan alapvető nézet (a Világegyetem eredete, az élet eredete, az ember eredete, a történelem eredete, a történelmi fejlődés iránya, a társadalom Természettől független mivolta), amit a mai világnézet sugall, megváltozik. Elkerülhetetlen, hogy ennek nyomán az iskolai tanítás is megváltozzon. Ha bebizonyosodik a Világegyetem élő mivolta, az a legnagyobb mérföldkő lesz a tudomány történetében. Küszöbön áll a fordulat. Megérett az idő! Carl Woese, a mai világ legjelentősebb biológusa, „Új biológiát az új évszázadnak” (New Biology for a New Century) című, nagy hatású cikkében megírta, hogy a molekuláris biológia alaptudomány-korszakának vége, alapvetően új biológiára van szükség. Az új biológia küszöbön áll! S ha léteznek a biológiának egyetemes törvényei, akkor éppúgy áthatják a Világegyetemet, mint a fizika törvényei. S ha a biológia, az élettan törvényei az egész Mindenséget áthatják, akkor a Világegyetem él.

Ha a Világegyetem él, akkor az élet nem az anyagból ered, ahogy azt ma tanítják, hanem a Világegyetemet átható életadó tényezőktől származik. Ha a Világegyetem él, akkor a Homo Sapiens nem a majomtól származik, hanem, ahogy azt „Az élő Világegyetem könyve – 2012”-es kiadásában részletesen is megvilágítjuk, az Élő Világegyetemből született. Mennyire más távlat ez! Ha nem a majomtól eredünk, akkor az emberiség múltja nem alantas, hanem felemelő. És akkor nem a barbárságból fejlődöttünk, hanem egy magas szintű, kozmikus állapotból!

Ha a Világegyetem él, nemcsak természettudományos, de humán világnézetünk is alapvetően megváltozik. Ha él a Világegyetem, akkor egész történelemszemléletünk megváltozik. Mert ha az emberiség nem alantas sorból ered, ha nem barbár állapotból fejlődött ki, akkor az emberré válás kora nem kezdetleges, hanem kozmikus, természetes szellemiséget hordozott! Ez azt jelenti, hogy a történelem nem az írás feltalálásával kezdődött párezer évvel ezelőtt, hanem évmilliókkal ezelőtt, egy kozmikus, természetes szellemiséggel! Egy teljesen új tudományos világnézet bontakozik ki a szemünk előtt. A Világegyetem élő mivoltának bebizonyosodása nyomán az egész természetszemlélet, történelemszemlélet, fejlődéstudomány átértékelődik, kiegészítődik. Ennek megfelelően az önazonosságunk is alapvetően átértékelődik. Más az ember képe önmagáról, és más a helye a Mindenségben, ha a Világegyetem él!

Ha a Világegyetem él, nem igaz az sem, hogy a manapság az iskolákban tanított tananyag világnézetileg semleges. Minden kulcskérdésben: az ember eredete, a tudat eredete, az élet eredete, a Világegyetem eredete, materialista tételeket oktatnak az effajta szellemi túlsúllyal szemben védtelen, kritikailag mérlegelni képtelen, kiszolgáltatott gyerekeknek, anélkül, hogy tudatnák velük, hogy ezek materialista tételek. Az ember eredetéről, a történelmi fejlődésről, a Világegyetem természetéről és eredetéről tanított nézetek, úgymond, világnézetileg semlegesek. De ha bebizonyosodik, hogy a Világegyetem él, akkor az is bebizonyosodik, hogy az iskolákban tanított alapvető nézetek világnézetileg nem semlegesek. Pedig törvény van

rá, hogy nem lehet világnézetileg elfogult az oktatás, tehát a jelenlegi gyakorlat törvényszerűvé válik. Így válik egyre világosabbá, hogy mennyire mélyreható a Világegyetem élő mivoltának eszméje.

A természettörvények és az életösztön

Új kép alakul ki előttünk a sejtek életét irányító törvényekről is. A biológiai törvények létezése esetén a sejteket nem fizikai törvények irányítják, hanem biológiaiak. Minden sejt törvényszerűen élőlényként viselkedik, törvényszerű, hogy életfolyamatait fenntartsa. Létezik biológiai törvény. Ha a Világegyetem él, akkor a biológia, az élet tudománya, alapvető természettudomány, a biológiai törvények alapvető természettörvények, áthatják az egész Természetet. Tehát egyrészt a Világegyetem él, másrészt ezek az élettörvények, amelyek az életet teszik törvényszerűvé, a sejt egyes szám első személyben felfogott élete szempontjából az életösztönnek felelnek meg. Ez pedig azt jelzi, hogy a természettörvényeket alapvetően ösztönként lehet felfogni, megérteni. Továbbmenve felmerül az is, hogy az atomok törvényei valójában nem légbőlkapott, az emberi fejekben létező képződmények, hanem a valóságban ható „atomi ösztönök”. Természettörvények élnek és cselekszenek bennünk, ezekkel cselekszik és él minden élőlény, kivéve a modern embert. A modern ember elvesztette a benne élő természeti törvényekkel, természeti ösztönökkel a kapcsolatot, erőtlenné, lépésről lépésre bukdácsolóvá vált, így vált gyarló lényvé. A természettörvények a valóság csodálatos, felemelő erői, különösen az életerő, az életösztön, az élettörvény. És ha törvényerejű ösztönök járják át a Világegyetemet, akkor a Világegyetem olyan, mint egy csodálatos elme, olyan, mint az emberi elme, csak éppen kozmikus távlatokban.

A Világegyetem olyan, mint egy elme. Az emberiség pedig benne olyan, mint a kozmikus elmének egy bizonyos agyközpontja, amelyben jelenleg, az elterjedt kifejezéssel illetve, szinte atomizálódott állapotok uralkodnak. Ezek a kozmikus idegsejtek, a jobb sorsra érdemes emberek többnyire azzal vannak elfoglalva, hogy saját, önös érdekeikért küzdjenek, a kapitalizmus dicső versenyszellemének bedőlve. Úgy él az emberiség, mint egy megzavart hangyaboly. Az emberiség történelme a háborúk történelme, tanítják az iskolákban. Zajlik a torokátharapás kicsiben és nagyban. Csakhogy mi a valóságban, alapvetően, természeti lényként nem egymás ellen küzdő kérészéletű lények, hanem értelmes életre hivatott kozmikus idegsejtek vagyunk ebben a kozmikus elmében! Képzeljük el, mi lenne a mi elménkkel, ha az idegsejtjeink azt művelnék velünk, amit mi művelünk a kozmikus elmével. Ha az idegsejtjeink élete azzal telne, hogy átharapják egymás torkát, ha hadjáratot tartana a beszédközpont a látóközpont és a többi központ ellen, ha nem a gondolkodásra irányulna az idegsejtjeink tevékenysége, hanem a hatalomra, a fogyasztásra.

A sejtek társadalmában olyan csodálatos közösség áll fenn, amely fényévekre van attól, amit az ember a mai társadalomban művel. Ha a kozmikus elmének meg akarunk felelni, akkor ugyanolyan együttműködést kell egymással kialakítani, mint sejtjeink szervezetünkben. És ha a természeti törvények ezt mondják bennünk, ha ez az igazi lényünk, akkor ideje magunkra találni. És akkor találunk igazán magunkra, ha rátalálunk a mindannyiunkat összefogó közösség felemelését elősegítő együttélés és együttműködés létmódjára, ha a kozmikus együttműködést elősegítő érzéseket, gondolatokat szabadítjuk fel magunkban. Ma a Föld bolygón élő hétmilliárd embernek, ahelyett, hogy egymás torkát harapjuk át, együttműködésre kell

törekedjünk, feltalálni azt az életet, amelyben mi mindannyian értelmes közösségeket tudunk alkotni. Ez a Természet igazi törvénye. Ez nemcsak egy szép eszme, hanem ez a Természet törvénye. És ráadásul nemcsak kicsiben, hanem nagyban, és az egész emberiség számára. És ha az emberiség együttműködik, mint egy jó agyközpont, akkor a kozmikus elme tud gondolkodni ezzel a jó agyközponttal.

S ha ezt a természetes állapotot, együttműködést elérjük, akkor mindannyiunkon minden nap reggeltől estig és estétől reggelig folyamatosan átáramlanak a Mindenség gondolatai és érzései. Mindannyian érezni fogjuk, hogy kozmikus érzések és gondolatok özönlenek át rajtunk, és ez lesz a világ rendje. A szürke mindennapok korszaka letűnik, minden nap érezni fogjuk, hogy él bennünk az Egész. És ez a természetes! A Mindenség mindentudása, érzésvilága mindennapi eseményfolyamént, természetes életfolyamatként áramlik át rajtunk! Egy kozmikus, magasabb értelem vérkeringése és gondolatai, érzései áramlanak át szervezetünkön minden nap, ahogy most is, agyunk idegsejtjein, minden nap, minden percben átáramlanak érzéseink és gondolataink.

A jövő társadalma és a természetes forradalom

Mindezek fényében a jövő társadalma valami olyan kell legyen, mint egy jó agyközpont. Együtt kell működjön minden ember egymással és az emberiséggel, úgy, ahogy a sejtek együttműködnek egy egészséges szervezetben, egy egészséges agyban. Egy minden eddiginél mélyebb fordulatról van szó, ami mélyebb, mint az összes eddigi forradalom. Egy olyan fordulatról, kezdeményezésről van szó, amelyben nemcsak arról van szó, hogy mi jól járunk, és átjár bennünket a Mindenség éltető érzés-és vérkeringése, a mindentudás gondolatvilága, és mi kibontakozunk végre, megszületik az igazi emberiség. Bármilyen óriási ezt elgondolni is, a dolgok rendje és módja folytán mégsem csak erről van szó, mert a Mindenség számára is jó lesz az, ha az agyközpontja jól működik. És ha a Mindenség agyközpontja, az emberiség is végre elkezd rendeltetészerűen működni, élni, érezni és gondolkodni, akkor a Mindenség is magára talál, ugrásszerűen egy magasabb tudatállapotba kerülhet. És ha egy magasabb minőségű tudatállapotba kerül a Mindenség, akkor az anyag és a tudat között megváltozik a viszony. Az az anyag, amelyet a modernitás mindenáron a tudattól függetlenül létezőnek akart felfogni, amelyet a tudattól a lehető legnagyobb távolságra, a világ túlsó végére igyekezett száműzni, most bensőséges közelségbe kerül a tudattal, az anyag és a tudat egymásra talál. Bizonyos értelemben azt mondhatjuk, hogy képlékenyebb, a tudatra fogékonyabb lesz az anyag, mint ma. Úgy, ahogy a magyar népmesékben, a magyar nép ősi hagyományaiban, amit az Aranykorban átélt világból őriz a magyar hagyomány. A Mindenség egy olyan tudatállapot-változáson mehet át, egy olyan megvilágosodáson, amelyben az anyag maga is megvilágosodik, feltöltődik ezzel a kozmikus értelemmel. Az anyag tehát nem egy alantas tényezőként jelenik meg, mint sok filozófiai, társadalmi irányzat művében, hanem mint egy magas szellemiséget hordozó, és a magas szellemiséget kiteljesítő Anya-valóságként.

Ezeknek a felismeréseknek a fényében pillanthatunk bele a jövőbe, hogy felfogjuk, miről szól az élet, a világ. Az élő Világegyetem egy olyan eszme, amely minden eddigi eszménél mélyebb módon rajzol egy olyan jövőképet számunkra, amit a Természet akar tőlünk, amiért a Természet létrehozta az emberiséget. Ez lesz a természetes forradalom.